

Arrest

nr. 253 793 van 30 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DUDAL
Meir 24/6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DUDAL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij dient op 10 april 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 oktober 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 juli 2017 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzoekt om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 23 augustus 2019 ontvangt het CGVS een nieuwe brief van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 25 juni 2019 werd de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging van vijf jaar voor de helft van de gevangenisstraf voor poging tot diefstal met geweld bij nacht, door twee of meer personen en slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

In haar brief van 20 november 2020 deelt de verwerende partij aan de verzoekende partij mee dat er een heronderzoek is naar de geldigheid van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij wordt erop gewezen dat zij op 25 juni 2019 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging van vijf jaar voor de helft van de gevangenisstraf voor poging tot diefstal met geweld bij nacht, door twee of meer personen en slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. De verwerende partij stelt dat dit een element haar er toe kan brengen de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij nodigt de verzoekende partij uit om haar schriftelijk de redenen mee te delen waarom zij haar status dient te behouden.

Op 7 december 2020 ontvangt de verwerende partij de ingevulde vragenlijst. Op 15 december 2020 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U, R. R. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een ismaeliet te zijn. U werd geboren Pul-i Khumri, provincie Baghlan. U woonde er met uw ouders en drie broers tot uw vertrek uit

Afghanistan. Uw vader werd enkele jaren voor uw vertrek uit Afghanistan commandant bij de ALP (Afghan Local Police) in Dahane Ghorri en meer bepaald het dorp Sholoqto. Tot het moment van uw vertrek ging u naar school. Vanwege de positie van uw vader en zijn werk voor de ALP zou uw vader vele vijanden hebben gehad: zowel de taliban als andere concurrenten voor zijn positie bij de politie. Hij zou herhaaldelijk zijn bedreigd. Op een dag zou u onderweg naar school door twee personen zijn aangevallen. Zij zouden u hebben neergestoken en zouden nadien nog uw arm, hand en tanden hebben gebroken. U zou drie maanden in het ziekenhuis hebben hersteld. Na uw ontslag uit het ziekenhuis werd er beslist dat u Afghanistan diende te verlaten.

Op 9 april 2015 kwam u aan in België en de volgende dag diende u uw asielaanvraag in. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: uw paspoort, de ‘taskara’ van u en uw vader, uw vaders badge van de ALP, uw vaders kaart van de volksraad, zijn stemkaart van verkiezingen, zijn registratiekaart van de verkiezingen, een medisch document i.v.m. uw ziekenhuisopname, twee certificaten van uw vaders werk bij de ALP en negen foto’s.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 27 oktober 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde vrees. Gezien uw afkomst uit Pul-i Khumri wel geloofwaardig werd geacht, kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 6 juli 2017 ontving het CGVS een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Blijkens de proces-verbalen in het administratief dossier staat vast dat u geen ongekende bent bij de politiediensten en dient er inzonderheid gewezen te worden op het proces-verbaal van 4 juli 2017 opgesteld door de politie te Antwerpen wegens aanranding van de eerbaarheid, zonder geweld of bedreiging en werd deze zaak op 6 februari 2019 door de Raadkamer doorverwezen naar de Correctionele rechtbank van Antwerpen waar uw dossier momenteel nog hangende is.

Op 23 augustus 2019 ontving het CGVS een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken met bijkomende informatie. Op 25 juni 2019 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar met uitstel van de tenuitvoerlegging van vijf jaar voor de helft van de gevangenisstraf voor poging tot diefstal met geweld bij nacht, door twee of meer personen en slagen en

verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. U verblijft momenteel in de gevangenis van Antwerpen.

Op 23 november 2020 werd u door het CGVS gevraagd schriftelijk de redenen mee te delen waarom uw subsidiaire beschermingsstatus moet worden behouden. Het CGVS heeft de door u ingevulde vragenlijst op 7 december 2020 ontvangen.

B. Motivering

Op 27 oktober 2015 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2, C van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst Pul-i Khumri een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het CGVS benadrukt hierbij dat u ten tijde van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zestien jaar oud was. Dit gegeven vormde een belangrijke overweging bij de beoordeling van een eventueel intern vluchtalternatief. Van een minderjarige kan aangenomen worden dat hij veel meer dan een volwassene afhankelijk zal zijn van steun van het familiaal netwerk, onder andere omwille van zijn specifieke noden en veel beperktere capaciteiten om zelfstandig te leven en in zijn levensonderhoud te voorzien. De leeftijd in combinatie met de specifieke aard van het familiaal netwerk in het beoogde hervestigingsgebied zijn belangrijke aspecten bij de beoordeling van de redelijkheid van het intern vluchtalternatief. Een dergelijke benadering bij de beoordeling van de eventuele toepassing van het concept 'intern vluchtalternatief' bij minderjarigen lag in lijn met de toenmalige UNHCR Eligibility Guidelines.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van 25 juni 2019 van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel van vijf jaar voor de helft van de straf, wegens poging tot diefstal met geweld bij nacht, door twee of meer personen en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid en met ongeschiktheid tot gevolg. In de nacht van 21 augustus 2018 was het slachtoffer muzikant aan het spelen op straat, bij het inpakken, poogt u zijn versterker te nemen en deze in het water te gooien. Toen het slachtoffer zijn materiaal terug heeft genomen, heeft u hem slagen en elleboogstoten toegediend, en hebben uw kompanen de versterker en een board van het slachtoffer meegenomen. Toen het slachtoffer zich verzette, werd hij geslagen en gestampt en werd hij door u en uw kompanen achtervolgd en nogmaals geslagen en gestampt. De Correctionele rechtbank te Antwerpen achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en oordeelde: (zie pagina 6 van het vonnis): "De bewezen verklaarde feiten zijn ernstig en vermengen zich in hoofde van de beklaagde als gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet zodat slecht één straf dient te worden opgelegd. De feiten tonen een manifest gebrek aan respect aan voor de psychische en fysieke integriteit van de burgerlijke partij en zijn eigendomsrecht. Ze dragen bij tot het maatschappelijk onveiligheidsgevoel." .."Er dient een duidelijk signaal te worden gegeven dat dergelijke houding niet wordt getolereerd".

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen van 25 juni 2019 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

Op 23 november 2020 werd u door het CGVS gevraagd schriftelijk de redenen mee te delen waarom uw subsidiaire beschermingsstatus moet worden behouden. Het CGVS heeft de door u ingevulde vragenlijst op 7 december 2020 ontvangen. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

Immers haalde u geen feiten of elementen aan die de vaststelling dat u een gevaar voor de samenleving vormt omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in een ander daglicht kunnen stellen. U haalt aan dat u hier heeft gestudeerd, gewerkt en belastingen betaald. Verder stelt u dat u een fout heeft gemaakt en betuigt u uw spijt (antwoordstrook, vraag 1). Er moet echter opgemerkt worden dat dit geen motieven zijn die op zich ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien doet dit niets af van de vaststelling dat u zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig misdrijf.

In de mate dat u voorts opnieuw verwijst naar de asielmotieven die u in het kader van uw asielaanvraag hebt aangehaald, met name uw vrees voor de vijanden van uw vader, een voormalig politiecommandant (antwoordstrook, vraag 2), dient te worden opgemerkt dat het CGVS al in de beslissing d.d. 27 oktober 2015 tot de conclusie kwam dat aan uw beweerde vrees voor deze opposanten, die u overigens niet bij naam noemt, geen enkel geloof kon worden gehecht. Deze ongeloofwaardigheid resulteerde in een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Het louter herhalen van uw eerder frauduleus bevonden relaas, kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen.

Bovendien blijkt uw vader niet langer in functie en woont uw familie niet langer in Baghlan, waar uw vader voorheen werkzaam was, maar in de hoofdstad Kabul. U beweert dat uw familie daar niet veilig is en om de zoveel maanden naar een ander adres in de stad dient te verhuizen. Uw vader zou zijn aangereden door een auto, het huis van uw familie zou ook eens zijn beschoten (antwoordstrook, vraag 9). Echter bouwt u hiermee verder op het ongeloofwaardig bevonden relaas dat u tijdens uw asielprocedure heeft gebracht, met name de problemen die jullie zouden hebben gekend met de vijanden en concurrenten van uw vader, en brengt u geen enkel document aan dat uw verklaringen met betrekking tot deze incidenten zou kunnen staven. Bovendien kan het CGVS alleen maar vaststellen dat u Afghanistan jaren geleden verliet, maar dat uw vader, die volgens uw verklaringen toch een belangrijk doelwit zou zijn, gewoon in Afghanistan is blijven wonen en daar tot op heden verblijft. Andermaal blijkt dat aan uw beweerde vrees geen geloof kan worden gehecht.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus niet wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met het gegeven dat u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de hoofdstad Kabul (zie verder) is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te

worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

U bent een volwassen, alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. U kon tot uw vertrek uit Afghanistan school lopen en bent geletterd. U heeft zich bijgeschoold in België en volgde opleidingen elektriciteit en vervolgens ook horeca (antwoordstrook, vraag 5). U bent hier ook aan de slag gegaan en werkte achtereenvolgens als keukenmedewerker (juni 2017 – december 2018), winkelbediende (maart tot juni 2019), magazijnier (november tot december 2019) en chef-kok in een snackbar (januari tot juli 2020) (antwoordstrook, vraag 4). De opleidingen die u heeft genoten en de opgedane werkervaring moeten u in staat stellen ook in uw thuisland professioneel aan de slag kan gaan.

Bovendien kan u in Kabul terugvallen op uw familiaal netwerk. Immers heeft u in uw antwoord op de brief van het CGVS laten verstaan dat uw familie heden inderdaad in de hoofdstad verblijft. Het CGVS kon dat al uit het Facebookprofiel van uw broer T. R. (...) opmaken (antwoordstrook, vraag 8), u bevestigt dat T. (...) en de andere leden van het gezin in Kabul wonen. Dat zij geen veilig of normaal leven leiden, en steeds moeten verhuizen van de ene naar de andere wijk (antwoordstrook, vraag 9), is zoals hierboven al gezegd niet geloofwaardig. De foto's die T. (...) postte en waarop hij telkens te zien is (op diverse locaties in de stad, in een shopping center, in de gym (zie administratief dossier)), doen evenmin enige vrees in hoofde van uw broer vermoeden. De aanwezigheid van uw familie in Kabul kan een belangrijke factor zijn bij uw hervestiging in Afghanistan. Overigens mag worden verondersteld dat uw netwerk ruimer is dan enkel uw ouders en drie broers. Immers zegt u niet te weten waar uw ooms momenteel zijn (antwoordstrook, vraag 7), wat toch weinig geloofwaardig is, zeker gezien uw aanwezigheid op sociale media. Mogelijks zijn ook zij in Kabul.

U beweert voorts dat u zelf nooit in Kabul geweest bent en dat de levensomstandigheden daar u onbekend zijn (antwoordstrook, vraag 12). Echter toonde u eerder het initiatief om in moeilijke omstandigheden naar een Europees land te reizen en beschikt u over een groot aanpassingsvermogen om zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, waardoor er dan ook mag verwacht worden dat u uw leven opnieuw snel kunt opbouwen in uw thuisland.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de capaciteiten beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Het CGVS is van oordeel dat u direct of indirect mag worden teruggelid naar Kabul. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U legt voorts geen documenten neer die tot een andersluidende appreciatie zouden kunnen leiden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 55/4, §1, c en 55/5/1, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar ingeroepen bepalingen. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op haar herkomst, het gegeven dat ze sinds haar vlucht uit Afghanistan er steeds alleen voor gestaan heeft en zet ze haar tewerkstelling in België uiteen. De verzoekende partij geeft ook aan dat ze over een eigen appartement beschikt. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij op 21 augustus 2018 onder invloed van haar vrienden gehandeld heeft. Tevens wijst ze erop dat de Correctionele rechtbank van Antwerpen rekening heeft gehouden met haar gunstige strafregister.

De verzoekende partij vervolgt dat artikel 55/4, §1, c) op een restrictieve wijze dient geïnterpreteerd te worden, en meent dat haar veroordeling niet kan gekwalificeerd worden als een ernstig misdrijf in de zin van voormeld artikel.

In een volgend onderdeel van haar middel betwist de verzoekende partij dat zij in Kaboel over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Ten eerste gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in Kaboel. Daarna betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen bruikbare informatie aangebracht heeft met betrekking tot het werkaanbod, de toegang tot huisvesting en andere basisrechten in de hoofdstad Kaboel. Het staat niettemin vast dat bij de beoordeling van een

intern vestigingsalternatief, ook rekening dient te worden gehouden met de concrete moeilijkheden waarmee zij zal, minstens zou kunnen worden geconfronteerd bij haar terugkeer naar de hoofdstad Kaboel, waar zij nota bene nooit eerder heeft verbleven. Vervolgens bespreekt de verzoekende partij zelf de economische situatie en de toegang de arbeidsmarkt in Kaboel. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij bijzonder selectief en onzorgvuldig is bij de motivering van haar beslissing. Zij houdt op geen enkel ogenblik rekening met de socio-economische situatie waarin de verzoekende partij zal terechtkomen in Kaboel, Afghanistan. Het is nochtans één van de sleutelementen waarop zij haar beslissing steunt.

Tot slot betoogt de verzoekende partij dat zij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling naar België gekomen is, dat ze vader is van een kind en dat het kind bij zijn moeder in Roemenië verblijft, dat haar ouders regelmatig verhuizen en dat zij sinds een aantal maanden geen contact heeft met haar ouders.

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- Attest van gevangenschap van 21 december 2020;
- Kennisgeving heronderzoek geldigheid subsidiaire beschermingsstatus van 20 november 2020;
- Antwoordformulier bij heronderzoek (supra);
- EASO, Afghanistan State Structure and Security Forces - Country of Origin Information Report, augustus 2020, 65 p.;
- Asylos, Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul, augustus 2017;
- UNDP, Afghanistan. Coronavirus Socio-Economic Impact Assessment, juli 2020;
- The Worldbank In Afghanistan, Overview, worldbank.org/en/country/afghanistan/overview;
- OECD, Covid-10 response in Central Asia, OECD Policy Response to Coronavirus (COVID-19), OECD Publishing, Paris, 2020;
- EASO, Afghanistan Key socio-economic indicators. Focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City, augustus 2020;
- Krantenartikel met commentaar Afghaanse Minister van Financiën;
- UN, Department of Economic and Social Affairs, Population Dynamics, World Population Prospects 2019;
- ABC NEWS, abcnews.go.com/International/wireStory/mortar-shells-hit-afghan-capital-killing-74684602;
- United Nations General Assembly Security Council, *The Situation in Afghanistan and its implications for international peace and security- Report of the Secretary General*, 9 december 2020, A/75/634-S/2020/1182;
- United Nations Assistance Mission in Afghanistan, *Afghanistan - Protection of civilians in armed conflict third quarter report: 1 January to 30 september 2020*;
- EASO, *Afghanistan Security Situation. Country of Origin Information Report*, September 2020.

3. Beoordeling

3.1. In voorliggend geval wordt in het bijzonder de toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet onderzocht. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

Artikel 55/4, §§1 - 2 van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidt als volgt:

“§1.

Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat :

- a) *hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;*
- b) *hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;*
- c) *hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;*

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.

§2.

Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.”

Deze bepaling legt op dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken door de commissaris-generaal ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd (artikel 54/1, § 1, c) van de Vreemdelingenwet).

3.2. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt “voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR” (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands) (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze ‘Guide des procédures’ bepaalt : “*Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques.*

Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré.”

“155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een “ernstig”, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord “misdrijf” verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord “misdrijf” alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een “ernstig misdrijf” evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als “misdrijf” worden bestempeld.” (vrije vertaling zoals aangehaald in het advies van de Raad van State, nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

3.3. Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als “ernstig” (zie EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis*”, January 2016, p. 24, 37).

3.4. In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

3.5. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

3.6. Voor de volledigheid merkt de Raad op dat artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 17, eerste lid, b) van de Richtlijn 2011/95/EU. De inhoud en structuur van dit laatstgenoemde artikel, dat voorziet in de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus is, volgens de wil van de Uniewetgever, *mutandis mutandis* vergelijkbaar met artikel 12, tweede lid, b) van dezelfde Richtlijn, dat voorziet in de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en in wezen overeenkomt met artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag. De werkingssfeer van artikel 17, eerste lid, b) van de Richtlijn 2011/95/EU is echter breder dan artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 12, tweede lid, b) van de Richtlijn 2011/95/EU, gezien de uitsluitingsgrond van de subsidiaire beschermingsstatus betrekking heeft op meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in de geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf. Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asieltelstel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51).

3.7. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij samen met twee vrienden veroordeeld werd voor een poging tot diefstal met geweld of bedreiging, met meer dan twee personen gepleegd bij nacht en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid en met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Het laakbare en verwerpelijke karakter van verzoekers daden kan *in casu* niet worden betwist. Dit blijkt tevens uit de motivering van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen: “*de bewezen feiten zijn ernstig en vermengen zich in hoofde van beklaagden als gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet zodat slechts één straf dient te worden opgelegd. De feiten tonen een manifest gebrek aan respect aan voor de psychische en fysieke integriteit van de burgerlijke partij en zijn eigendomsrecht. Ze dragen bij tot het maatschappelijk onveiligheidsgevoel.*” De commissaris-generaal kan echter niet worden bijgetreden dat de door verzoekende partij gestelde daden kunnen worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is op de algemene regel van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en die dus restrictief moet worden toegepast.

De Raad merkt op dat, zoals blijkt uit het bovenstaande, bij de beoordeling van een “*ernstig misdrijf*” in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet, rekening dient te worden gehouden met de aard van de daad en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen.

Uit het vonnis van 25 juni 2019 blijkt dat de verzoekende partij op 21 augustus 2018 betrokken was bij een poging tot diefstal met geweld of bedreiging, met meer dan twee personen gepleegd bij nacht. Omstreeks middernacht was het slachtoffer muziek aan het spelen ter hoogte van het vlot op het Steenplein in Antwerpen. De verzoekende partij bevond zich met twee vrienden onder de toeschouwers. Toen het slachtoffer wou inpakken probeert de verzoekende partij zijn versterker te nemen en in het water te gooien. Het slachtoffer verzet zich en kan het materiaal opnieuw afpakken en omstaanders

halen de verzoekende partij weg. Daarna komt één van de vrienden naar het slachtoffer toe en neemt diens versterker af en gaat ermee lopen. Nog een andere persoon neemt het kunstwerk en de board van het slachtoffer mee. Het slachtoffer geeft aan dat hij dan geslagen werd door de verzoekende partij of één van haar twee vrienden, doch is kunnen gaan lopen. Echter, de verzoekende partij en haar vrienden hebben haar achtervolgd. Ze hebben hem geslagen en één van de vrienden van de verzoekende partij had een metaalachtig voorwerp uit zijn zak gehaald. Het slachtoffer heeft zich laten vallen en heeft zich opgerold om zich te beschermen. Uiteindelijk zijn ze gestopt met stampen en slaan. Voorts blijkt uit het vonnis dat de verzoekende partij aangeeft dat zij dronken was, maar dat dit niet als verzachtende omstandigheid werd weerhouden. Het medisch attest van het slachtoffer geeft aan dat hij gedurende vier dagen werkonbekwaam was. Andere personen waren eveneens getuigen van deze gebeurtenis.

Bij het plegen van deze feiten was de verzoekende partij in het gezelschap van twee andere personen, die tevens ook veroordeeld werden. Het vonnis bepaalt dat gelet op het blanco strafregister de verzoekende partij nog in aanmerking komt voor een gedeeltelijke uitgestelde bestraffing. *In casu* merkt de Raad op dat uit het vonnis blijkt dat de verzoekende partij werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar. De tenuitvoerlegging van het vonnis wordt gedurende vijf jaar vanaf 25 juni 2019 uitgesteld wat betreft de helft van de gevangenisstraf. Daarnaast wordt de verzoekende partij veroordeeld tot een geldboete van 1600,00 EUR, zijnde 200,00 EUR, verhoogd met 70 opdecimen. De tenuitvoerlegging van het vonnis wordt gedurende drie jaar vanaf 25 juni 2019 uitgesteld wat betreft het gedeelte van 1200,00 EUR, zijnde 150,00 EUR, verhoogd met 70 opdecimen.

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, is de Raad *in casu* van oordeel dat de door de verzoekende partij gestelde daden waarvoor zij werd veroordeeld, in de gegeven omstandigheden, thans niet worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet en aldus niet in aanmerking kunnen worden genomen om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet over te gaan tot intrekking van de aan de verzoekende partij op 27 oktober 2015 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Het administratief dossier bevat ook nog een kopie van het PV AN37.LB.007032-16 (en tevens twee gevolg PV(s)). Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg blijkt dat de verzoekende partij in deze zaak niet vervolgd werd.

Het administratief dossier bevat een kopie van het PV AN37.LB.082469-17. Deze zaak kwam op 9 november 2017 voor de Raadkamer, doch bevat het administratief dossier geen verdere informatie over de voortgang van de procedure van strafvervolging aangezien er nog geen sprake is van een vonnis of arrest waarbij de verzoekende partij werd veroordeeld. Evenmin werd onderzocht welke straf de verzoekende partij riskeert.

De argumentatie ter terechtzitting die verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing, werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoekende partij niet wordt bevestigd, zodat de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder dienen te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij behoudt de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS